

[Berge Schmidt.]

under debatten i dag, i månedsvis på at komme til behandling på et af vore sygehuse.

Den højtærede økonomiminister sagde i sin redegørelse i tirsdags, at der i den kommende 3 års periode kunne ventes igangsat byggeri af et, måske to store hospitaler inden for Københavns kommune og Københavns amt. Jeg ville være meget glad for, og det ville være ønskeligt, om vi kunne få fjernet den tvivl, som ordet „måske“ giver udtryk for.

Morten Lange: Den højtærede økonomiminister har jo foreløbig og med rette i hovedsagen fået tak for den skitse, som han har fremlagt for os. Jeg vil føje min tak til. Jeg synes, det er værdifuldt, at vi har fået skitsen. Den gør det uhyre meget nemmere at diskutere en hel række af de projekter, som virkelig er grundlæggende for udviklingen.

Skal jeg komme med nogle bemærkninger af mere generel art, så er der en, der især ligger mig på sinde. Det forekommer mig, at over den behandlede 3 års periode er stigningstakten næppe stor nok. Vi ved, at vi kan vente nogle meget massive investeringer, så snart 3 års perioden er forbi, og jeg tror, at hvis vi ikke har fået taget mere højde for de ting, der er opført, og får stigningstakten sat mere op, vil disse investeringer i for høj grad, når de skal påbegyndes, lamme andre ting; men det kan der jo hjælpes på.

Jeg er også bekymret, når jeg begynder at detailanalysere en hel del af punkterne. Man kunne vel egentlig ikke vente andet, for det er jo da selvfølgelig slet ikke nogen lov, heldigvis da, det er heller ikke bindende planer, det er en delskitse eller måske snarest en ajourføring af eksisterende materiale, af det tilstedeværende grundlag for investeringer, med en forholdsvis svag retnings-tendens på; og det med ajourføring af det bestående har vistnok især følger på et af de områder, som i øjeblikket er underkastet en særlig kraftig ekspansion, nemlig uddannelsesområdet.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Baunsgaard, der fremhævede, at uddannelsessektoren, så vidt man kunne bedømme det, var forfordelt. Jeg tror, at denne fordeling kommer ret tydelig frem, når man

giver sig til at analysere detaljerne i de poster, der er opført. Jeg hæfter mig ved en enkelt detalje, fordi jeg kender tallene. Det er Københavns og Århus' universiteter, som hver er tillagt et beløb på 36 mill. kr. for 3 års perioden. Det er for mig helt klart, at hvis den højtærede undervisningsminister, som han har bebudet, vil fremsætte en rammelov for disse to universiteters udbygning, så vil en post på 36 mill. kr. aldeles ikke forslå bare til en beskedent rammelov. De eksisterende og nødvendige planer, der allerede på nuværende tidspunkt er velkendte, kan ikke rummes inden for de tal, der findes i skitsen, heller ikke hvis vi tager højde for, at de ikke alle sammen skal køres på 3 år, hvad der selvfølgelig er helt klart.

Men jeg tror, der er en anden ting, vi bliver nødt til at lægge os på sinde, når vi diskuterer statens investeringsplaner. Der er meget, som tyder på, at der er kommet en forøget aktivitet på en række områder, som i højere grad medfører opførelse af bygninger, end vi tidligere har været vant til. Dette gælder hospitaler, det gælder skoler, det gælder de højere læreanstalter. Det er især, hvad angår opførelse af bygninger, at vi begynder at mærke en virkelig ekspansion i investeringerne. Det er for mig ganske klart, at staten ikke har skabt noget apparat, ikke har nogen mekanisme, som kan sørge for, at statens bygninger og de bygninger, der i øvrigt bliver opført for statens midler, i tilstrækkelig høj grad bliver, skal vi sige effektivt planlagt, rationelt tilrettelagt o. s. v. Det er egentlig ikke så mærkeligt, for mens statsbanerne, der gennem lang tid har været en meget stor entreprenør, har sikret sig sine egne store stabe af ingeniører o. s. v., har man i staten i hovedsagen en smuk gammel rest, som hedder kgl. bygningsinspektører, som var en velsignet ting at have dengang, da man gik rundt og puslede om statens gamle huse og sørgede for, at de blev holdt pænt. Det var en sådan kongelig udnævnt bygningsinspektør forfærdelig god til, men det er ikke et bygningsdirektorat, vi har fået på den måde; det er ikke en effektiv ledelse. Og den fjollede ordning, vi har i øjeblikket, hvor man overlader til bygningsinspektører på ganske sædvanlige arkitektvilkår og med de komplikationer, det kan medføre, at